

**Ctihodnému bratru
Monsignoru Karlu Otčenáškoví,
biskupu královéhradeckému**

U příležitosti slavné devítiměsíční svatodušní novény, jejímž prostřednictvím chtějí biskupové České republiky povzbudit věřící k hlubšímu prožívání druhého roku přípravy na Jubilejní svatý rok 2000, chci srdečně pozdravit všechny, kteří v duchu opravdové zbožnosti navštíví královéhradeckou katedrálu, zasvěcenou svatému Duchu.

Kéž by tato svatá pouť byla pro každého příhodným časem setkání s Pánem, zároveň obrácením, duchovně obohaceným možností získat plnomocné odpustky. Ať Duch vzkříšeného Krista, bohatě rozdáujícího ze svých darů, vzbudí v křesťanském lidu vášnivou touhu po šíření evangelia a přispěje k proměňování rodin, institucí a společností v evangelijním duchu.

Celému společenství věřících uděluji ze srdce své apoštolské požehnání a svěřuji ho do mateřské ochrany Panny Marie, která je vzorem oddanosti Duchu svatému a jistou cestou ke Kristu.

Vatikán, 21. března 1998
Joannes Paulus II.

Plnomocné odpustky v katedrále svatého Ducha v Hradci Králové

Mons. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký, podal žádost (se souhlasem pražského arcibiskupa, Miloslava kardinála Vlka, a tuto žádost podpořil i apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa) Svatému otci Janu Pavlu II. o dovolení možnosti k získání plnomocných odpustků v roce Ducha svatého (1998) v královéhradecké katedrále, která je zasvěcena též Božské osobě.

Apoštolská penitenciarié v Římě jménem Svatého otce na tuto žádost zaslala následující odpověď:

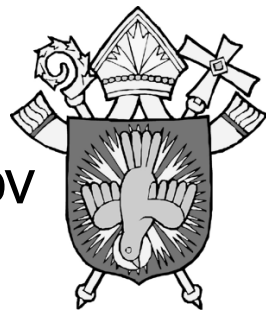
Apoštolská penitenciarié, na základě zvláštního mandátu Nejvyššího velekněze, s radostí uděluje věřícím možnost k získání plnomocných odpustků, při vyloučení náklonnosti k jakémukoliv hříchu a za obvyklých podmínek – svátostného vyznání, přijetí Eucharistie a modlitby na úmysl nejvyššího velekněze – během tohoto roku ve výše uvedené katedrále, jestliže by se zbožně zúčastnili nějaké posvátné bohoslužby, nebo se alespoň pomodlili modlitbu Páně a Vyznání víry:

1. ve dnech určených nejdůstojnějším ordinářem, ve kterých se tam bude konat zvláštní oslava ke cti Ducha svatého,
2. kdykoliv se tam bude konat příležitostná pobožnost pro skupinu poutníků,
3. jednou v den, který si věřící dobrovolně zvolí.

Nic rozdílného nesmí tomuto překážet.

L. S. William Card. Daum, Paen. M.
+ Aloisius De Magistris, Regens

Zahájení novény svatodušních obnov v Hradci Králové

Na první jarní den v sobotu 21. 3. 1998 zahájil v královéhradecké katedrále sv. Ducha tuto novénu sám primas český, kardinál Miloslav Vlk. Vždyť její význam zdůraznil dokonce i Jan Pavel II. tím, že vyhlásil plnomocné odpustky (za obvyklých podmínek) pro účastníky nějaké bohoslužby v katedrále sv. Ducha v termínech této novény, případně kdykoliv se tam bude v Roce Ducha sv. konat příležitostná pobožnost pro skupinu poutníků, a jednotlivcům v jeden den, který si kdo dobrovolně zvolí.

V 9.30 hod. přivítal poutníky v katedrále sídelní biskup Karel Otčenášek. Poté následoval hodinový proud modliteb, úryvků z Bible (o povolání Abrahama a o Zvěstování Páně), ztišení k meditaci i zpěvů.

V Novém Adalbertinu o. Dominik Duka OP přednesl katechezi „O daru povolání“. Pořad sledovalo 130 kněží, 400 řeholnic a asi 200 laiků. (Jáhni a bohoslovci spočítáni nebyli...) O. Dominik ukázal, v čem se rozličná povolání shodují a v čem se liší. Všichni katoličtí křesťané jsou spojeni iniciačními svátostmi a podílem na všeobecném Kristově kněžství. Církev znamená zpřítomnění kněžství Kristova. Kněžství je mostem, který staví Bůh mezi sebou a člověkem. Celý Kristův život tvoří jednotu – až po kalvarskou oběť. K evangelním radám jsou zváni všichni pokřtění, ba i poctivě hledající. Nakonec se přednášející zamýšlel nad postavením biskupů, kněží a laiků a nad vztahy mezi nimi.

Po odpoledním programu v prostorách N. Adalbertina vyšel z biskupského apoštolského

domu před 15.30 hod. za hláholu zvonů průvod biskupů (3), opata Tajovského, kněží (90) a jáhnů (7) do katedrály. Zde před slavnou pontifikální mší sv. hlavní celebrant o. Vlk charakterizoval královéhradeckou diecézi jako diecézi, která „má v srdci Ducha svatého“. Novéna duchovních obnov 1998 ať „je cestou k Duchu svatému“.

Po mši sv. o. biskup Karel poděkoval otci primasovi a vyzval poutníky, aby byli soli a světlem světa. To ať jim názorně připomene ochutnání čisté, bělostné špetky nezkažené soli, kterou u východu z chrámu dostanou. „Jste posláni jako dělníci a dělnice Ducha sv.“ do světa. Každý z účastníků byl podarován i knížečkou s křížovou cestou od slovenského akad. malíře Lad. Záborského, spoluvězně o. Karla, a textem se závaznými myšlenkami o. Karla o Duchu svatém.

Biskupství královéhradecké

**Hradec Králové,
katedrála sv. Ducha**

Velikonoce a skutečné datum ukřižování Ježíše Krista

V letech 1992 až 1994 vyšla v astronomickém časopise Říše hvězd série tří článků, které se zabývaly určením přesného data narození a smrti Ježíše Nazaretského.

Jejich autor Ing. Josef Šuráň (*1929) pracoval v oboru geodetické astronomie, astrometrie a vyšší geodézie. Byl vedoucím Geodetické observatoře Pecný v Ondřejově. Působil také jako expert u OSN, v letech 1976–1977 vedl československou astronomicko-geodetickou expedici do Nepálu. Napsal několik původních odborných prací, mimo jiné také publikaci „Hvězda betlémská“, která však vyšla jen anglicky v předběžném vydání v roce 1991.

Protože se blíží Velikonoce, chtěla bych zde aspoň stručně uvést některé skutečnosti z výše uvedených článků pana Ing. Šuráně, které se týkají Ježíšovy smrti; článků, které jsou plně historických i astronomických faktů a zajímavostí.

Je třeba předeslat, že rozhodující podíl na řešení datování těchto událostí má, kromě historie a moderních astrologických výzkumů, také moderní astronomie se zpřesněnými teoriemi nebeské mechaniky, které umožňují stanovení přesných poloh planet, fází Měsíce a zatmění potřebných pro rekonstrukci příslušných astronomických jevů i pro epochu vzdálenou více než 2000 let. Důležitou roli hrála i moderní výpočetní technika, bez níž by nebylo možné pro složitost výpočtů pořídit potřebné velké množství dat v přiměřeném čase. To by nebylo myslitelné ještě před 40 lety.

Podle evangelií proces s Ježíšem a jeho ukřižování proběhly den před židovskými svátky Paschy, to je v pátek. Následující den, v sobotu, za-

čínaly židovské velikonoce. Pro datování je důležitý fakt, že začátek židovských velikonoc připadl na sobotu. V židovském lunárním kalendáři se vztahoval k pevnému datu 15. nisanu. Původní židovský kalendář se nezachoval, takže nelze zjistit rok, kdy 15. nisan připadl na sobotu v období vlády Piláta Pontského nad Judejí. Jak je historicky doloženo, vládl zde v letech 26–36 n. l. Tehdy se zmíněné události měly stát. Příslušný rok lze pouze rekonstruovat astronomicko-historicky.

Byla rekonstruována data měsíce nisan a některých dalších měsíců židovského historického kalendáře pro interval let 1 až 70 n. l. a některé roky př. n. l. pro širší úvahy. Za vlády Piláta Pontského připadl 15. nisan na sobotu pouze 23. března roku 26 n. l. a 21. března roku 33 n. l.

Aby bylo možno rozhodnout, který z obou uvedených roků je historicky významný, je třeba další pomocný údaj. Zde Ing. Šuráň používá datum Ježíšova narození, které určil v předchozí práci na 22. listopad roku 10 př. n. l. V evangeliích se dovídáme, že Ježíš zahájil své veřejné působení, když mu bylo asi 30 let a z Janova evangelia se usuzuje, že trvalo asi tři léta. Kdybychom však k datu jeho narození přičtli 33 léta, dostaneme se do roku 24, to ovšem ještě Pilát nebyl prokurátorem v Judeji. 22. březen roku 26 by tedy měl být dnem Ježíšova ukřižování. Ježíšovo veřejné působení bylo o něco delší než tři roky a začalo asi půl roku po dovršení jeho třicítky.

Že tomu tak skutečně bylo, potvrzují ještě (nejméně dvakrát) jiné nezávislé historické údaje. První z nich jsou historicky známá (avšak opomíjená) data Ježíšova ukřižování z 2. až

4. století. Ve východní církvi byl udáván jako datum Ježíšova ukřižování 23. března a 25. března jako datum jeho vzkříšení.

Tato data se od rekonstruovaných liší pouze o jeden den, to je evidentně způsobeno rozdílným počítáním počátku dne v židovském a solárním kalendáři. Když byl Ježíš navečer sňat z kříže, začínal už další den židovského kalendáře. Byl to velký svátek a k němu byla tato událost z náboženských důvodů v původním židovském kalendáři chronologicky přiřazena.

Další nezávislé ověření roku ukřižování poskytuje Janovo evangelium. Když Ježíš vyhnal penězoměnce z chrámu (Jan 2, 13–22), je zde zmínka o 46. roku rekonstrukce tohoto chrámu, který odpovídá podle Josefa Flavie (Židovská válka) roku 23. n. l. Přihlédneme-li

k událostem zachyceným evangelistou Janem o dalším Ježíšově působení, dostaneme se k velikonočním roku 26.

Ježíš Kristus byl tedy ukřižován ve věku 34 let a 4 měsíců, v pátek 22. března 26 n. l. kalendáře juliánského, ale i gregoriánského, protože tehdy ještě nedošlo k časovému posuvu.

Podle úplného zatmění Slunce datum Ježíšova ukřižování stanovit nelze. Příčinou tmy, která nastala při Ježíšově ukřižování, nemohlo být zatmění Slunce, jelikož na počátku Velikonoc je Měsíc v úplňku, a tedy v opozici se Sluncem. Kromě toho nejdelší úplné zatmění je vždy kratší než 8 minut.

Tolik velmi stručně z práce pana Ing. Šuráně.

Ing. Maria Klapcová

MEDITACE

k úmyslům Apoštolátu modlitby na duben 1998

„Jubileum r. 2000 chce být velikou modlitbou chvály a díkyvdání především za dar vtělení Syna Božího a za dar vykoupění, které vykonal. Dále budou věřící s hlubokou vděčností děkovat za dar církve, kterou založil Kristus jako „svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva“. (TMA, 32)

Ti, kdo patří k církvi, jsou navzájem spojeni, tvoří jedno duchovní tajemné tělo, jehož hlavou je Kristus. Tímto způsobem nevytvářejí společenství čistě lidské, tj. morální nebo juridickou osobnost, která má náboženský charakter. Právě naopak! Mají podíl na vnitřní jednotě, který je činí účastnými téhož života, nazývaného život nadpřirozený nebo život milosti. Jak říkal můj ctihodný předchůdce Pius XII., v morálním těle je principem jednoty jen společný cíl, který je sledován společenskou autoritou. Naopak v tajemném těle, o kterém hovoříme, k tomuto společnému sledování přistupuje jiný vnitřní princip. Je tak vznešený, že sám se bez míry vylévá na všechny svazky jednoty, které vytvářejí soudržnost fyzického nebo sociálního těla. Tento princip... není řádu přirozeného, nýbrž řádu nadpřirozeného. Ještě lépe vyjádřeno, je v něm něco absolutně nekonečného a nestvořeného, totiž je to Duch Boží.“

Církev se neredukuje na pouhé společenství ducha, společenství mystické a vnitřní. Každá lidská bytost je zvána mít účast v církvi, která se navenek představuje jako autentické sociální historické společenství – lid Boží. Bdit a posilovat pastýřskou službou a svatostí života tento Boží lid je velké a zodpovědné poslání, které je vám svěřeno.

Jan Pavel II. brazilským biskupům